

man gjorde, var at hindre, at Folk overhovedet kunde faa Brænde. Det varede ca. 6 Uger paa en Tid, hvor Folk trængte allerhaardst. Men ikke nok dermed. Det var ogsaa paa en Tid, hvor Folk netop kunde faa Brændet kørt. Det er naturligvis Forhold, som Ministeren og hans Raadgivere ikke har tænkt paa, men saadan var det. Det var en Frostperiode, hvor Fattigfolk, som ikke selv har Køretøj, plejer at faa deres Brænde kørt, og hvor der er særlig gunstig Lejlighed til at faa det gjort, fordi det var Frost. I hele denne Periode kunde der ikke køres og heller ikke afhentes Brænde. Følgen var, at alle Mennesker, som havde Brænde, blev rendt paa Dørene af Folk, som ikke havde noget. De kunde ikke begribe, at dette demokratiske Ministerium kunde træffe saadanne Foranstaltninger, at Fattigfolk intet Brænde kunde faa. Jeg kunde ikke give dem nogen Forklaring derpaa, det vil jeg overlade til den højtærede Minister, som rimeligvis eller muligvis kan det. Det var den ene Side af Sagen. Men da man nu i sine Bestræbelser for at gavne traf disse Foranstaltninger, glemte man, at disse Foranstaltninger medførte, at i Stedet for, at de, der køber ved Auktionerne, ellers praktisk talt faar et helt Aars Kredit, maa de nødvendigvis, som Forholdene nu er ordnede, betale kontant. Det tror jeg heller ikke er en Ordning, som Folk synes om, det er heller ikke nogen Ordning til Gavn for dem, man tilsigter at gavne, men det ligger i selve den Ordning, Ministeriet har truffet, at det nødvendigvis maa blive saadan. Tidligere købte man paa Auktionerne og hentede det købte, naar man havde Raad til at løse en Bunke hjem; saa betalte man den og fik Lov til at tage den med hjem, og havde man ikke Raad til at betale det, saa lod man det ligge videre, indtil man havde samlet Pengene sammen. Det gik ikke saa nøje til. Der staar nok i Auktionskonditionerne, at Køberen skal hente Brændet efter 6 Uger og betale det, men skønt jeg kender mange Skovejere, saa kender jeg ingen, der har brudt sig om at overholde denne Bestemmelse. I det hele taget er Forholdet mellem Skovejere og Befolkningen ikke noget Krigsforhold. Det er tværtimod meget venskabeligt, og det er alle Parter vel tjente med, og det har ogsaa alle Parter gennem en Aarrække søgt at praktisere. Man kan derfor ikke sige, at Ministeriet har været heldigt, og det er ikke saa underligt, at der lyder Klager og mange Klager derover. Det underer mig kun, at den højtærede

Indenrigsminister stadig er saa overbevist om sine Foranstaltningers Fortræffelighed, naar det dog stadig viser sig, at næsten hver Gang den højtærede Minister har grebet ind, har det været uheldigt; har der været Mangler af den ene eller anden Art, det har været upraktisk, ført til ganske andre Resultater, end man havde tænkt. Som det er gaaet med Chilisalpeterforanstaltningen, er det gaaet med Benzinreguleringen og med Skovbruget, og saadan gaar det formodentlig ogsaa med Brødet; det ser det i alt Fald ud til.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem begyndte med at udtale, at jeg ikke havde faaet overbevist Rigsdagen om Rigtigheden af nogen af de Foranstaltninger, jeg havde truffet. Det er muligt, at jeg ikke har kunnet overbevise det ærede Medlem om Rigtigheden af nogen af Foranstaltningerne; men det ærede Medlem er jo ikke Rigsdagen. Jeg kan tillade mig blot at sige, at da jeg i sin Tid gik til Indførelse af Sukkerkort og talte med Finansudvalgene derom, modtog jeg saavel i Folketingets som i Landstingets Udvalg Tilslutning fra et Flertal dertil, men ganske vist ikke fra det ærede Medlems Parti. Jeg gad vide, om det ærede Medlems Parti endnu vil fastholde, at det var et forstandigt Standpunkt, det den Gang indtog. Den Ordning, man den Gang traf, har medført, at det har været muligt at give her i Landet en Sukkerration, der er dobbelt saa stor som den, der ydes i Sverige, og samtidig bevare en Pris omtrent halvt saa høj som i vore Nabolande, endvidere at sikre alle Industrier et passende Kvantum Sukker til deres Forbrug. Hvis man ikke den Gang var gaaet til den Ordning, som man fra den Side, det ærede Medlem tilhører, med saa stor Overlegenhed vendte sig imod, vilde Forholdene nu efter al Sandsynlighed have været saadanne, at der ikke havde været saa meget til Husholdningerne, som de nu regelmæssig kan sikre sig, og at ogsaa Industrierne yderligere havde maattet indskrænke sig.

Med Hensyn til Brødkortene trøster jeg mig ogsaa ved at henvise til, at alle, der har haft Lejlighed til at beskæftige sig med denne Sag indgaaende — hvad der maaske ikke ligger for det ærede Medlem —, har sluttet sig dertil, paa nogle ganske enkelte nær, som mente, at man hellere skulde have ordnet sig paa den Maade, at man havde opkøbt 4—500,000 Tdr. Byg — paa et Tidspunkt, hvor der